

foretrækkes. Det er umuligt, det kan Handelsministeren ikke staa ved, vi faar nu om et Øjeblik at høre fra denne Talerstol, om det er hans Alvor, om han overfor dette Ting vil vedstaa, at det var det, der bragte Vægtskaalen til at synke til Fordel for Willemoes, at han var Jyde, men Axelsen var det desværre ikke. Jeg har nu den Opfattelse, og jeg tror, at saa godt som alle Mennesker her i Landet vil have den samme Opfattelse, at ved det, her er sket, er det fastslaet, at naar Medlemmer af Regeringen og mange andre gaar ud i Landet og taler om Organisationstvang og Tyranni, er dette af samme Art, som da man for nogle Maaneder siden vilde vælte Ansvaret for Landmandsbankskandalen over paa Oppositionen, det var den Boomerang, der blev udslynget, men som nu vender tilbage med mægtig Kraft og slaar den højtærede Regering og alle dens Medlemmer. Denne Regering er den Regering her i Landet, der har været mest afhængig af Højfinansens og det tredie Ting, af Arbejdsgivermagten. Det, her er sket, er et slaaende Eksempel derpaa, det viser, hvorledes vi er stillet, og det skal ikke bidrage til at forøge Tilliden her i Landet til sundt Erhvervsliv og til rolig Økonomis Fremgang.

Jeg har altsaa nu rettet nogle Spørgsmaal til den højtærede Handelsminister i Tilslutning til de Udtalelser, som fremkom fra min ærede Partifælle fra Svendborg (P. Andersen), og haaber nu, at vi maa faa en mere fyldestgørende Forklaring end den, vi fik gennem Pressen i Gaar.

Handelsministeren (Jørgen Christensen): Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg erklærede sig nu for Tilhænger af Statsgaranti for Sparerne; jeg forstaa, at der i det hele er en saa dyb Kløft mellem det ærede Medlems og min Opfattelse, at det vil være utænkeligt, at vi kan naa til Enighed paa det Punkt, saa jeg skal ikke komme dybt ind derpaa. I al Almindelighed er jeg imod alle Statsindgreb i de frie Erhverv, og jeg vil nære alvorlig Bekymring, hvis det bliver saadan, at Staten skal garantere Sparerne deres Penge i de forskellige Pengeinstitutter. At man derved vilde kunne finde Kilder, saaledes at Staten, naar den finder det belejligt, kunde benytte Sparerne Penge til andre Formaal end dem, som Sparerne tænkte sig, vilde være en Mulighed, som jeg vilde have megen Respekt for.

Saa spurgte det ærede Medlem mig, hvorfor jeg ikke havde læst „Social-Demo-

kraten“ i Gaar Morges. Jeg maa bede undskylde, det er mig ikke muligt at læse alle Bladene, ikke en Gang „Social-Demokraten“. Det ærede Medlem spurgte videre, om jeg havde Kontorchefer eller andre, der kunde læse Bladene for mig. Saa heldig er jeg heller ikke stillet, men jeg var her i Rigsdagen i Gaar, og adskillige Medlemmer af dette Ting og andre gjorde mig opmærksom paa den Artikel. Jeg mener egentlig, at det ærede Medlem Hr. Borgbjerg maatte kunne tænke sig det som noget nærliggende, at andre end Ministeriets Personale kunde gøre mig opmærksom paa Artiklen, og det er altsaa paa den Maade, jeg har faaet Artiklens Hovedindhold refereret.

I den i øvrigt meget saglige Fremstilling, som det ærede Medlem gav — Sagligheden blev ganske vist undertiden borte for mig —, udtalte han, at det var altsaa noget, der gav en Mand et Fortrin, at han var Jyde. Jeg erindrer, at det ærede Medlem Hr. Borgbjerg ved den allerførste Udtalelse, jeg havde fremsat, var saa venlig i sit Blad at sige, at jeg var Uldjyde. Jeg føler mig ikke krænket over det, jeg mener, det er en Udtalelse, som er fremsat i god Mening, og derfor siger jeg ikke noget til den. Jeg er ikke ked af at være Jyde, og i den Forbindelse, hvori det blev sagt, er jeg heller ikke ked af, at der stod Uldjyde — der tænktes sikkert noget godt ved det —, de er ikke dumme alle de, der handler med Uld. Jeg nævnte i Gaar til den Referent, der søgte mig, at jeg havde faaet den Opfattelse, at jeg var udpeget til Repræsentant i Landmandsbankens Bankraad, fordi Jylland skulde have en Repræsentant, og derfor var jeg ked af at udnævne en Mand, der ikke var Jyde, i mit Sted. Det forekommer mig at være Udtryk for en anden Opfattelse end den, at Jyder altid skal foretrækkes.

Det forbavser mig noget, at det ærede Medlem Hr. Borgbjerg viser saa stor Interesse for en Mand, der ikke synes at være nogen stærk Tilhænger af Organisationssammenholdet, som det ærede Medlem ellers anser for at være en stor Dyd. Jeg ved ikke, om det ærede Medlems Standpunkt her skal være en Bebudelse af, at det ærede Medlem fremtidig vil ønske noget mere Frihed i alle disse Forhold. I saa Fald kan jeg kun hilse det med Glæde, men hvis det skal indskrænke sig til, at man kun vil tage sig af saadanne Sager i Modpartens Lejr, finder jeg det mindre tilfredsstillende. Jeg kan kun gen-